

Ζ) ΑΠΟΤΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΤΠΟ ΤΟΥ ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΤΟ 1948

Ἡ σημασία τῶν Χειροτονιῶν τοῦ 1948 δέν θά ἀξιολογηθῆ ἐκ τῆς ἀρνητικῆς ὑποθέσεως, *τί θά συνέβαινε ἐάν ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος δέν εἶχε χειροτονήσει ἐπισκόπους*, ἀλλά ἐκ τοῦ θετικοῦ περιεχομένου τῆς Πίστεως ἡ ὁποία τās ὑπαγόρευσε καί τῆς Ὁμολογιακῆς Πράξεως ἡ ὁποία τās ἀπήτησεν. *Θά ἀξιολογηθῆ ἐκ τῶν ἔσω, ἦτοι:*

1) Ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ συνεχίζει τό ἀπολυτρωτικόν της ἔργον καί μεριμνᾷ διά τήν συνέχισιν τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς *ἀνεξαρτήτως τῶν κατά καιρούς περιστάσεων*.

2) Ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Ἀποστολική Διαδοχή εἶναι ἀναγκαία ἐπιταγή τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως καί εἶναι *ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ* διά τήν ὄντοτητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί διά τήν πιστοποίησιν τῆς Ἀποστολικῆς προελεύσεώς της, δηλαδή, *ὁ Διάδοχος τῶν Ἀποστόλων Βρεσθένης Ματθαῖος ἄφησε διαδόχους εἰς τήν Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν διότι ὄντως διεκράτει τήν Ἀποστολικήν Πίστιν*.

3) Ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Ἐκκλησιολογική Συνείδησις καί ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις, τήν ὁποίαν ἐβίωσεν ὁ Βρεσθένης, ὅταν οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι τήν εἶχον ἀπωλέσει, καταπατήσῃ καί ἀρνηθῆ, κατέστησαν τήν *πρᾶξιν τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπων τό 1948 ἀναγκαίαν, Ἐκκλησιαστικῶς ἐπιβεβλημένην καί ὑποχρεωτικήν*.

4) Ἐκ τοῦ ὅτι αἱ συνθῆκαι καί περιστάσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀνάγουν τήν *πρᾶξιν τῆς χειροτονίας εἰς μοναδικήν ἐκφρασιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καί Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας τοῦ Βρεσθένης, ὅστις δέν ἐδειλίασε νά χειροτονήσῃ ἐπειδή ἦτο εἷς, ἀλλά παρ' ὅτι ἦτο εἷς ἐχειροτόνησε καί ὠμολόγησεν ὅτι εἶναι Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος, ὅτε «πάντες ἐξέκλινον, ἅμα ἠχρειώθησαν»* (Ψαλμ. ΙΓ' 3).

5) Ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν ὑποχρεοῦται νά λογοδοτήσῃ *διά τās πράξεις της εἰς τούς ἐκτός Ἐκκλησίας, ἀλλά τούς ἀγνοεῖ ὅπως αὐτοὶ ἀγνοοῦν τήν Ἐκκλησίαν*.

6) Ἐκ τοῦ ὅτι ἀποτελεῖ ἐκφρασιν τῆς συνειδήσεως ὅτι αὐτός ἦτο ὁ Ὁρθόδοξος Ἀρχιερεὺς τῆς Ἐκκλησίας καί ἐνήργει ἅπαντα τά Ἐκκλησιαστικά καθήκοντα τοῦ Ἀρχιερέως ἀκωλύτως ἐν ἐλευθέρῳ συνειδότι.

7) Ἐκ τοῦ ὅτι ἡ πρᾶξις τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948 *κατήσχυνε τούς Οὐνίτας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, τούς ψευδορθόδοξους Δεκατριμερίτας Φλωρινικούς*.

Αί Χειροτονίαι τοῦ 1948 δέν εἶναι δυνατόν νά κριθοῦν ἀπό τούς προδό-
 τας καί ἀρνητάς τῆς Ὁρθόδοξου Ὁμολογίας, οὔτε ἀπό τούς ΟΥΝΙΤΑΣ τοῦ
 Νεοημερολογιτισμοῦ, οὔτε ἀπό τούς μικροψύχως ἐνδώσαντας εἰς τās κο-
 σμικὰς πιέσεις τῆς ἐκάστοτε ἐξουσίας. Ὁ Ὁρθόδοξος Ἀρχιερεὺς ἐνεργεῖ ὅλα
 τὰ Ἀρχιερατικά του καθήκοντα ἀρμοδίως καί δεόντως, ἀγνοῶν τούς πα-
 λιμβούλους Σχισματικούς καί Αἰρετικούς, εἰ δέ ἄλλως πλημμελεῖ.

Ὁ μόνος ὑπάρχων Ὁρθόδοξος Ἀρχιερεὺς τό 1948, ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος,
 δέν ἔχει νά λογοδοτήσῃ εἰς οὐδένα διότι, ὅπως ἀπεδείχθη ἱστορικῶς, δέν
 ὑπῆρχεν ἄλλος Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος τῆν ἐποχὴν ἐκείνην πρὸς τόν ὁποῖον
 νά ἦτο ὑπόλογος.

Μᾶλλον θά εἶχε νά λογοδοτήσῃ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἱστορίας ἐάν
 δέν προέβαινε εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων. Χειροτονῶν ἐπισκόπους, ἐπε-
 βεβαίωσεν ὅτι ἦτο ὁ μόνος Ὁρθόδοξος Ἀρχιερεὺς. Χειροτονῶν ἐπισκόπους,
 μετέδωκεν ὅπερ εἶχεν. Οὐκ ἔδωκεν ἐκ τοῦ ὑστερήματος, ἀλλ' ἐκ τοῦ πλη-
 ρώματος τῆς Ἀρχιερωσύνης του. Οὐκ ἔσπειρεν ἀνόμως, ἀλλά νομίμως ἔτε-
 κεν ὅπερ ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις ἐκνοφόρησεν.

Ἐπί πλέον, τό σημαντικότερον εἶναι ὅτι αἱ Χειροτονίαι τοῦ 1948 δέν θά
 κριθοῦν ὑπό τῆς Ἱστορίας, ἀλλά θά κρίνουν τῆν Ἱστορίαν.

Θά κρίνουν τῆν Ἱστορίαν διότι αὕτη δέν ἤρθη εἰς τό ὕψος τῶν Ἐκκλη-
 σιαστικῶν ἀπαιτήσεων, δέν παρήγαγεν διά τό ἐπισκοπικόν ἀξίωμα ἄλλους
 ἀνδρας μέ ὑγιές Ἐκκλησιαστικόν καί Ὁρθόδοξον φρόνημα ὥστε τό 1948
 νά ὑπάρχουν καί ἄλλοι Ὁρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς, πλέον τοῦ ἑνός, εἰς τῆν Μίαν,
 Ἀγίαν, Καθολικὴν, καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἱστο-
 ρία ἀπεδείχθη ἐλλιπής ὡς πρὸς τῆν Ἐκκλησίαν καί δέν δικαιοῦται νά
 ἀξιῶσῃ ποτέ νά κρίνῃ τās Ἐκκλησιαστικὰς πράξεις τῶν Χειροτονιῶν ἐπι-
 σκόπων ὑπό τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου.

Ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος κρίνει τῆν ἀδράνειαν τῆς Ἱστορίας καί τῆν ἀναπη-
 ρίαν τῶν Ἱστορικῶν περιστάσεων τῆς ἐποχῆς του, καί τās κρίνει διά τῆς Ἐκκλη-
 σιαστικῆς Πράξεως τῶν Χειροτονιῶν Ἐπισκόπων εἰς τās ὁποίας προέβη.

Ἡ Ἐκκλησία δέν δεσμεύεται ὑπό τῆς Ἱστορίας, ἀλλά δίδει λόγον ὑπάρ-
 ξεως εἰς τῆν Ἱστορίαν. Ἐάν ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος εἶχεν ἀποφύγει τās
 χειροτονίας μέ τό δειλόν σκεπτικόν ὅτι ἦτο μόνος, θά εἶχε ὑποτάξῃ τό
 μεῖζον εἰς τό ἔλασσον, τῆν ἰσχύν τῆς Ἀρχιερωσύνης εἰς τῆν δῆθεν ἀδυναμίαν
 τοῦ ἀριθμοῦ, καί τῆν Χάριν εἰς τῆν κτίσιν. Καί τότε θά ἦτο ἔνοχος ἐνώπιον
 τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλά καί τότε ὅμως, κατά τῆν Παντοδυναμίαν Του ὁ Θεός,
 θά ἡγείρεν ἐκ τῶν λίθων τέκνα τοῦ Ἀβραάμ, τέκνα τῆς Πίστεως, διότι ἡ
 Ἐκκλησία Του μένει εἰς τόν αἰῶνα, κατά τόν λόγον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ

Χριστού, *«καί πύλαι Ἰδου οὐ κατι-
σχύσουσιν αὐτῆς»* (Ματθ. ΙΣΤ' 18).
Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι
ἡ Ἐκκλησία τῶν Νεοημερολογιτῶν,
οὔτε τῶν κοινωνούντων αὐτοῖς Πα-
λαιοημερολογιτῶν, οὔτε τῶν πάσης
φύσεως Οἰκουμενιστῶν καί Οὐνιτῶν
τοῦ Νεοημερολογισμοῦ.

Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική, καί Ἀπο-
στολική Ἐκκλησία τοῦ ΘΕΟΥ εἶναι ἡ
᾽Ορθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τήν ὁποίαν
ἀνήκεν ὁ Ματθαῖος Καρπαθάκης πρό
τοῦ 1924 καί μετά τό 1924, αὐτή ἡ
ὁποία τό 1935 τόν ἀνέδειξεν εἰς Ἐπί-
σκοπον Βρεσθένης, αὐτή εἰς τήν ὁποίαν
ἀντιπελαργῶν ἐκεῖνος ἐχειροτόνησεν
Ἐπισκόπους τό 1948 καί ἄφησε Δια-
δόχους τῶν Ἀποστόλων διά τήν συνέ-
χισιν τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως.

Διά τοῦτο, ὁ τίτλος *«Ματθαϊκός»*
δέν ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς ὑποτιμητικήν
προσωνυμίαν ἀλλά τιμητικήν διάκρι-
σιν καί ἀναγνώρισιν χρέους πρὸς τόν
Βρεσθένης Ματθαῖον, τοῦ ὁποίου ἡ
᾽Ορθόδοξος Πίστις τόν κατέστησεν
γνήσιον τέκνον τοῦ πατρός τῆς Πί-
στεως, τοῦ Ἀβραάμ, καί γνήσιον πατέρα ἡμῶν εἰς τήν ᾽Ορθόδοξον Πίστιν πρὸς
τόν Ἀληθινόν Θεόν. Αὐτός ἡμᾶς ἐγέννησεν διά τῆς ᾽Ορθοδόξου Πίστεως καί τῆς
Χειροτονίας Ἐπισκόπων, ἤτοι Οἰκονόμων τῶν Μυστηρίων τῆς Θείας Χάριτος.

Ο ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ, διά τῆς Πίστεως καί τῶν Χειροτονιῶν
του, ἐφ' ὧν ἐδραιώθη ἡ Ἀποστολική Πίστις καί ἡ Ἀποστολική Διαδοχή,
προσετέθη εἰς τά Βιβλικά πρόσωπα τῆς ᾽Ορθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ ΘΕΟΥ
καί συνεκατεριδημήθη μετά τῶν Πατριαρχῶν, Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ.

Αἱ Χειροτονίαι τοῦ 1948 συνιστοῦν Συνείδησιν ᾽Ορθοδοξίας, Ἐπίγνωσιν
Ἐκκλησιολογίας καί μέτρον Ἐκκλησιαστικῆς εὐθύνης ἐν ᾧ ἀντιμετρῶνται
καί αἱ ἐπιλογαί τῶν συγχρόνων τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου Ἐκκλησιαστικῶν
ἀνδρῶν καί αἱ μετέπειτα Ἐκκλησιαστικαί ἐξελίξεις.

*Ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Υἱοῦ, ὁ
Λειτουργός τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ φύλαξ
τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τηρητής
τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως, ὁ ἐν ταῖς
ἐσχάταις ἡμέραις Ὁμολογητῆς τῶν
᾽Ορθοδόξων Παραδόσεων τῆς Ἐκκλη-
σίας, ὁ ποιμὴν τῶν προβάτων τοῦ
Κ.Η.Ι. Χριστοῦ, ὁ Βρεσθένης καί μετέ-
πειτα Ἀθηνῶν ΜΑΤΘΑΙΟΣ Καρπαθάκης
ἐν ᾧ ὥρα Θείας Λειτουργίας.*

Οἱ Δεκατριμερίται Φλωρινικοί, οἱ ἄλλοι ΟΥΝΙΤΑΙ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟ-ΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ, δέν ἐδέχθησαν ἀλλά κατέκριναν τὰς ὑφ' ἑνός χειροτονίας τοῦ 1948. Δι' ὃ καί ἡ Ἐκκλησία τοὺς ἀπέρριψε καὶ τοὺς κατέκρινε καὶ ἔμειναν ἄνευ οὐδενὸς ἐπίσκοπου. Οὔτε ὁ πρόωγν Φλωρίνης Χρυσόστομος οὔτε οἱ ὁμόφρονές του τρεῖς ἐπίσκοποι ἐχειροτόνησαν ἐπίσκοπον. Οἱ ἀντιεκκλησιαστικοὶ αὐτοὶ ἄνδρες δέν ἀφησαν διαδόχους οὔτε πρό τοῦ 1948, ὅταν ἦσαν τρεῖς ἐπίσκοποι, οὔτε μετὰ τό 1948, ὅταν ἦσαν τέσσαρες. Ἐβλασφήμησαν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐβλασφήμησαν ἐπίσης κατὰ τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπικυρώσαντος τὰς χειροτονίας τοῦ 1948, δι' ὃ καὶ ΔΕΝ ἔλαβον εὐλογίαν νά ἀφήσουν οὔτε γνησίους οὔτε νόθους διαδόχους, ἀλλ' ἐξεμέτρησαν τὸν βίον των ἐκκλησιαστικῶς ἄκληροι. Ἀπέθανον καὶ ἐτάφησαν ἀδιάδοχοι. Δέν ἐτίμησαν τὴν Μητέρα των Ἐκκλησίαν οὔτε τὸν Πατέρα των Θεόν, δι' ὃ καὶ δέν τοῖς ἐγένετο εὐ οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς οὔτε ἐν οὐρανοῖς.

Παρεχώρησεν δέ ὁ Θεός καί, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρόωγν Φλωρίνης, οἱ ὀπαδοὶ του διέπραξαν πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀσχημοσύνην, παντός εἶδους Προδοσίαν κατὰ τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ πάσης φύσεως Ἀντικανονικότητας, αἱ ὁποῖαι προανεφέρθησαν ἐκτενωῶς καὶ ᾧδε ἀνακεφαλαιώνονται ἐν συντομίᾳ:

Πρῶτον: Ἀπὸ τὴν 9ην Δεκεμβρίου 1960, ὁπότε ἐγένετο ἐν Ἀμερικῇ ἡ χειροτονία τοῦ πρώτου Ἐπισκόπου των, Ἀκακίου Παππᾶ, καὶ διὰ πενήντα (50) ἔτη ἕως σήμερον δέν ἔχουν δημοσιεύσει ἐπισήμως πῶς, ποῦ, πότε καὶ ὑπὸ ποίου ἐγένετο αὕτη. Εἶναι δεσμευμένοι καὶ ὑποχρεωμένοι ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Κοινῆς Λογικῆς νά δημοσιεύσουν οἱ ἴδιοι ἐπισήμως καὶ Συνοδικῶς ὅλον τό Ἱστορικόν τῆς Χειροτονίας τοῦ πρώτου Ἐπισκόπου των, τοῦ Ἀκακίου Παππᾶ. Πότε, ποῦ, πῶς καὶ ὑπὸ ποίου ἢ ποίων ἐγένετο;

Δεύτερον: Δέν ὑπάρχει καὶ δέν ἐξεδόθη ποτέ ἐπίσημον ἔγγραφον - Χειροτονητήριον - εἰς τό ὁποῖον νά ἐμφαίνεται ἡ προέλευσις τῆς χειροτονίας τοῦ Ἀκακίου Παππᾶ καὶ τό ἑάν αὕτη πληροῖ τοὺς ὅρους τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς. Καὶ ὅπως μέχρι σήμερον, ἐπὶ 50 ἔτη, δέν ἔχει δημοσιευθῆ, δέν πρόκειται νά δημοσιευθῆ ποτέ εἰς τό μέλλον διότι δέν ὑπάρχει.

Τρίτον: Τό σημεῖωμα ἢ «Βεβαίωσις» ἢ ὁποῖα ἐκυκλοφόρησεν ἀνεπισήμως καὶ δέν ἀποτελεῖ Χειροτονητήριον ἢ ἐπίσημον ἔγγραφον, φέρει **MIAN MONON ὑπογραφήν**, αὐτὴν τοῦ Σικάγου Σεραφεῖμ Ἰβάνωφ. Δηλαδή, ὁ Ἀκάκιος ἐχειροτονήθη ΥΦ' ΕΝΟΣ, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Σεραφεῖμ ἀνῆκε εἰς Σύνοδον καὶ εἶχε συνεπισκόπους, καὶ ἡ ὑφ' ἑνός χειροτονία εἰς αὐτὴν τὴν

περίπτωσιν εἶναι Ἀντισυνοδική, Πραξικοπηματική, Παράνομος, Ἀντικανονική καί Καταδικαστέα.

Τέταρτον: Ὅπως ἀναφέρει ἡ «*Βεβαίωσις*», ἡ χειροτονία τοῦ Ἀκακίου ἐγένετο *κρυφίως καί ἄνευ τῆς γνώμης τῆς Συνόδου* εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκεν ὁ Σεραφεῖμ. Ἦτο δηλαδή λαθραία, ἐν γνώσει ἀντικανονική καί ἐσκεμμένως παράνομος.

Πέμπτον: Ἡ Σύνοδος εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκεν ὁ Σεραφεῖμ εἶχε κατ' ἐπανάληψιν ἀπαγορεύσει τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου Παππᾶ, ὅπως ἐμφαίνεται εἰς τὰ ἤδη προαναφερθέντα ἐπίσημα ἔγγραφα, καί αὐτό τό ἐγνώριζε καί ὁ Σεραφεῖμ καί ὁ Ἀκάκιος καί ὁ ἕτερος λαβὼν μέρος Νεοημερολογίτης Θεόφιλος.

Ἑκτον: Ὁ χειροτονήσας καί ὑπογράφων τὴν Βεβαίωσιν Σεραφεῖμ εἶχε πλήρη ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καί τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως εἰς ὃ ὑπῆγετο ἡ Σύνοδος του, καί ὁ Ἀκάκιος εἶχε πλήρη γνώσιν αὐτοῦ. Ἐγνώριζεν ὅτι ἐχειροτονεῖτο ὑπὸ ΜΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ. Ἔλαβε ΚΑΚΟΔΟΞΟΝ Νεοημερολογιτικὴν χειροτονίαν καί διαδοχὴν ὁ Ἀκάκιος.

Ἑβδομον: Ὁ ἕτερος ὅστις λέγεται ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου ἀλλὰ δέν ὑπέγραψε τὴν «*Βεβαίωσιν*» ἦτο ὁ Νεοημερολογίτης Ἐπίσκοπος Γαλλίας, ὁ Ρουμάνος Θεόφιλος Ἰωνέσκου, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ Ἐπισκοπικῇ του διαβεβαιώσει τό 1971 ἠρνήθη δημοσίως οἰανδήποτε ἀνάμειξιν εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου καί οἰανδήποτε γνώσιν περὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ. Οὗτος μέχρι τοῦ θανάτου του δέν ὑπέγραψε ποτέ ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου.

Ὀγδοον: Ὁ ἴδιος νεοημερολογίτης Ἐπίσκοπος Θεόφιλος, κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῆς Συνόδου του ὅτι ἐν ταῖς λειτουργίαις μνημονεῖ τὸν Αἰρετικὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἀθηναγόρα καί τὸν Αἰρεσιάρχην Πάπα, ὠμολόγησε τοῦτο καί δέν τό ἠρνήθη ποτέ ὅσον ἔζη.

Ἐννατον: Ὁ περιπετειωδῶς καί μυθιστορηματικῶς ὑπερορίως χειροτονηθεὶς Ἀκάκιος, ἐλθὼν ὡς ἐπίσκοπος εἰς τὴν Ἑλλάδα καί μὴ θέλων νά χειροτονήσῃ μόνος του, συνέπραξεν μετὰ τοῦ Ρώσου Ἐπισκόπου Χιλῆς Λεοντίου Φιλίπποβιτς, ὁ ὁποῖος τακτικῶς συμμετείχεν εἰς συμπροσευχάς μετὰ Νεοημερολογιτῶν καί εἰς θρησκευτικὰς τελετάς μετὰ Παπικῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Λεόντιος, γνωρίζων ὅτι ἡ Σύνοδος του εἶχεν ἀπαγορεύσει τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου, ἦλθεν ὑπερορίως μυστικῶς, ἄνευ ἐντολῆς ἢ ἐγκρίσεως ἢ γνώσεως τῆς Συνόδου του, καί συνέπραξε μέ τὸν Ἀκάκιον εἰς χειροτονίας νέων ἐπισκόπων.

Δέκατον: *Οί ἐν Ἑλλάδι χειροτονηθέντες*, ὑπὸ τοῦ Ἀκακίου καὶ τοῦ μετ' αὐτοῦ παρανόμως συμπράξαντος *Λατινόφροος Λεοντίου Φιλίπποβιτς* δέν ἔλαβον ποτέ χειροτονητήριον καὶ μέχρι σήμερον εἶναι αὐθαίρετος ἡ Ἐπισκοπικὴ των ιδιότης.

Ἐνδέκατον: *Ὁ Σικάγου Σεραφεῖμ*, ὡς ἀναφέρει προμνημονευθέν ἐπίσημον Ἐγγραφον τῆς Συνόδου του, ἐρωτηθεὶς ὑπ' αὐτῆς κατ' ἐπανάληψιν *ἐδήλωσεν ὅτι δέν ἐχειροτόνησε τόν Ἀκάκιον*, δηλαδή *ἐψεύσθη ἐνώπιον τῆς Συνόδου του καὶ ἔθεσεν ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν Ἐπισκοπικὴν ιδιότητα τοῦ Ἀκακίου*.

Δωδέκατον: Ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων τοῦ Ἀναστασίου εἰς τὴν Ἀμερικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκεν ὁ Χιλῆς Λεόντιος, διεβεβαίωσεν διὰ τοῦ *ὑπ' ἀριθ. 3/50/845 τῆς 5/7/1962 ἐγγράφου* της ὅτι κανεὶς Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας της δέν ἐχειροτόνησε τόν Ἀκάκιον Παππᾶν καὶ κανεὶς ἰδικός της Ἐπίσκοπος δέν μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπισήμως ἢ ἀνεπισήμως τὸ 1961 ἢ τὸ 1962 καὶ ὡς ἐκ τούτου δέν ἦτο δυνατόν νά λάβῃ μέρος εἰς οἰανδήποτε χειροτονίαν Ἐπισκόπου τελεσθεῖσαν εἰς Ἑλλάδα παρά τοῦ Ἀκακίου Παππᾶ. *Οἱ Ἐπίσκοποι τοῦ Ἀκακίου εἶναι ἀγνώστου, ὑπόπτου καὶ αὐθαιρέτου προελεύσεως*.

Δέκατον τρίτον: Ὅπως ἐδημοσίευσεν ἡ ἐφημερίς *«Ὁρθόδοξος Τύπος»* καὶ οὐδέποτε διεψεύσθη ὑπὸ τῶν διγομένων, ὁ Ἀκάκιος Παππᾶς, πρὶν χειροτονηθῆ ὑπέγραψεν φρικτόν ὄρκον *«νά πάρῃ τὴν ψυχὴν του ὁ Διάβολος καὶ νά ἔχῃ τὴν κατάραν τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐάν ἀποκαλύψῃ τι ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς χειροτονίας του»*.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς ἀνωτέρω πληροφορίας καὶ φήμας αἱ ὁποῖαι κυκλοφοροῦν ἐπὶ 50 ἔτη, ἡ φερομένη ὡς Σύνοδος τῶν Φλωρινικῶν ἢ Σεραφειμικῶν οὐδέποτε διέψευσεν αὐτὰς ἢ ἔδωσεν τὰ ἀληθῆ κατ' αὐτοὺς ἱστορικὰ στοιχεῖα τῆς ἀποκτήσεως Ἐπισκόπου τὸ 1960.

Οὐδέποτε ἐκυκλοφόρησαν ἔστω καὶ μίαν φωτογραφίαν ἀπὸ τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου ἐν Ἀμερικῇ τὸ 1960 ἢ ἀπὸ τὰς χειροτονίας τὰς ὁποίας ἐτέλεσεν ἐν Ἑλλάδι τὸ 1962 ὁ Ἀκάκιος μετὰ τοῦ Λεοντίου.

Εἶναι ΔΙΑΒΟΗΤΟΣ λοιπόν ἡ περίεργος *χειροτονία τοῦ Ἀκακίου Παππᾶ*, διότι ἐπλήρωσε πᾶσαν Παρανομίαν καὶ ἐγένετο κατὰ Παράβασιν ὄλων τῶν σχετικῶν Ἱερῶν Κανόνων. *Ἐγένετο: Ὑπερορίας, Κρυφίας, Ἄνευ Γνώμης καὶ Ἐγκρίσεως τῆς Συνόδου τοῦ χειροτονοῦντος, μετὰ ἀπὸ ρητὴν Ἀπαγόρευσιν καὶ Ἄρνησιν τῆς Συνόδου τοῦ χειροτονηθέντος νά χειροτονηθῆ ὁ Ἀκάκιος,*

άνευ Χειροτονητηρίου, μετά μιᾶς ἀπλῆς Βεβαίωσης ὑπό Ἐνός ὑπογράψαντος, ὑπό κοινωνούντων μετά τῶν Νεοημερολογιτῶν καί Παπικῶν, τῇ συμμετοχῇ Νεοημερολογίτου Ἐπισκόπου, χωρίς μέχρι σήμερον νά δημοσιεύσουν ἔστω καί αὐτήν τήν Βεβαίωσιν ἢ ὁποία οὕτως ἢ ἄλλοιῶς δέν ἀποτελεῖ Χειροτονητήριον τοῦ Ἀκακίου Παπᾶ. Διά τοιαύτης σκολιᾶς καί ἀνόμου ὁδοῦ, διά ὑπογραφῆς φρικτῶν ὄρκων μυστικότητος, ἀπέκτησαν τόν πρῶτον Ἐπίσκοπόν των οἱ κατήγοροι τῶν Χειροτονιῶν τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου Δεκατριμερῆται Φλωρινικοί, οἱ Οὐνῆται τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, οἱ ὅποιοι τολμοῦν νά αὐτοαποκαλοῦνται Ὁρθόδοξοι καί νά ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχουν Ἱερωσύνην.

Ἐν συνεχείᾳ, ὑπό παρομοίων παραβάσεων, ἤτοι ὑπεροριῶς, κρυφίως, άνευ γνώσεως καί ἐγκρίσεως τῆς Συνόδου, τῇ συμμετοχῇ οὐχί ἀπλῶς κακοδόξου ἀλλά καί Λατινόφρονος, βαρύνονται οἱ Φλωρινο-Σεραφειμικοί καί διά τās ἐν Ἑλλάδι χειροτονίας τās γενομένας ὑπό τοῦ Ἀκακίου καί τοῦ Λεοντίου τό 1962. Καί διά μέν τήν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου Παπᾶ ἐκκλοφόρησε μία Βεβαίωσις, ἔστω καί ἀνεπισήμως, ἔστω καί μετά τόν θάνατόν του, διά δέ τούς χειροτονηθέντας ὑπό τοῦ Ἀκακίου καί τοῦ Λεοντίου, ὄχι μόνον Χειροτονητήριον δέν ἔχει κυκλοφορήσει, ἀλλά οὔτε κᾶν μία ἀπλή ἀνεπίσημος Βεβαίωσις.

Οὕτω καταισχύνει ὁ Θεός τούς ὄνειδιστάς τῶν Μυστηρίων τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Τήν ἀκεραίαν ὑφ' ἑνός Χειροτονίαν Ἐπισκόπων τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀρχιερέως Βρεσθένης Ματθαίου δέν τήν ἐδέχθησαν. Τήν ὑπό οὐδενός καί ἐν πάσῃ κακοδοξία καί παρανομία καί ἀντικανονικότητι χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου Παπᾶ τήν ἐδέχθησαν, καθῶς καί τās ὁμοίας τῶν διαδόχων του, ὡς ὄντες καί αὐτοί ὅμοιοι κατά πάντα καί γνήσια τέκνα αὐτῶν εἰς παρανομίας καί κακοδοξίας. Καθότι «Ὁμοιος ὁμοίῳ ἀεί πελάζει», αἱ παρανομίαι τῶν πατέρων των «ἦλθαν εἰς τά μέτρα τους».

ΟΙ ΦΛΩΡΙΝΟΣΕΡΑΦΕΙΜΙΚΟΙ ΑΥΤΟΚΗΡΥΣΣΟΝΤΑΙ ΑΝΙΕΡΟΙ

Κατά καιρούς, οἱ Φλωρινοσεραφειμικοί, διά καθαρώς διπλωματικούς καί μόνον λόγους, ἐπικαλοῦνται τήν ὑπ' άρ. 13/26-5-1950 Ὁμολογίαν καθῶς καί ἐκείνην τῆς 14ης Μαΐου τοῦ 1935 ἢ ἀκόμη καί τήν 1191/26-5-1974, αἱ ὁποῖαι διακηρύσσουν ὅτι ἡ Νεοημερολογιτική Ἐκκλησία εἶναι Σχισματική, ὅτι δέν ἔχει Θεῖαν Χάριν, καί ὅτι τά Μυστήριά της στεροῦνται Ἁγιασμοῦ καί εἶναι Ἄκυρα.

Ο ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΠΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΟΔΟΞΟΙ, ΠΡΟΔΟΤΑΙ, ΟΥΝΙΤΑΙ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΟΦΡΟΝΕΣ

Οι έν. Μη Μορθ τῶν Ζωγράφου 28. Ὁσεκομόφρες, ὅταν ἐξέλθουν εἰς τὸν Παρθὸν τῆς Μορθ διὰ τὸν δὲν ἐδέχθησαν νὰ ἐπιφωνήσουν μετὰ τοῦ Λατινοφρόνου Πατριάρχου Βέγκου.

Ὁ ἁγιώτης τῶν αἰρετικῶν Καθολικῶν Πάπας Ἰωάννης Ε΄, καὶ ὁ ἁγίωτος τῆς Κέντηρος 32 Πατριάρχης Νικόλαος Κατανακτῆς, ὅταν ἐξέλθουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν εὐλογία Πατρὸς τῆν ἑλαβον διὰ τὸν Λατινοφρόνον.

Δημοσίευμα τοῦ Ἀρχμ. Καλλιόπου Γιαννακουλοπούλου εἰς τὸ περιοδικόν του «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής». Ἰούλιος - Αὐγουστος 1962, σελ. 4-5. Εἰς αὐτό ἐξομοιώνει τὸν Ἀκάκιον Παππᾶν μετὰ τοὺς Ἀφορισμένους καὶ Ἄλυτους τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ μετὰ τοὺς Λατινόφρονες τοῦ Πατριάρχου Βέγκου, οἱ ὁποῖοι ἔκαψαν τοὺς 26 Ὁσιομάρ-

Κακῶδοξοι—Προδοταί—Λατινόφρονες!

Οἱ ψευδεπίσκοποι τοῦ Ἀκακίου Παπᾶ συνένοχοι τῆς πράξεως τῶν ἀφορισμένων τῆς Λαύρας!

Ἡ ἑφημερίς «ΤΥΠΟΣ - Ὁρθόδοξος - Ἑλληνικός»

ΚΑΤΑΓΥΕΛΛΕΙ, ὅτι,

Ὁ ἐλθὼν εἰς Ἑλλάδα τυροδοκικῶς καὶ λάθρα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς αἰσῆς Ἀρχιεπ. Ρώσος ἐπίσκοπος Λέοντιος, ὁ ὁποῖος συνέπραξε μετὰ τοῦ ψευδεπισκόπου Ἀκακίου Παπᾶ εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων, εἶται ἐνθεῶμα φίλος τῶν αἰρετικῶν Καθολικῶν, ἐπισκοποιῶν καὶ Λατινῶν μέγας εἰς ἅλας τὰς ἐπισημοὺς ἐπ' αὐτῶν τελετὰς!

Οἱ ἀκαριβόλογοι τῆς οδοῦ Κέντηρος 32 «ἐχειροτονήσαν» ὑπὸ Λατινόφρονος κληρικοῦ! Προς τί, λοιπὸν, ὁ δρθεν ἀγὼν τῶν ἐναντίων τοῦ Παπικοῦ (νέου) ἡμερολογίου!

Ἀφορίζονται καὶ καθαιρούνται!

«Εἴ τις κληρικός, ἢ λαϊκός εἰσελθὴ εἰς συναγωγὴν Ἰουδαίων, ἢ αἰρετικῶν, προσεῖξασθαι, καὶ καθαιρεῖσθαι καὶ ἀφοριζέσθω» (Ξ΄. Κανὼν τῶν ἁγ. Ἀποστόλων).

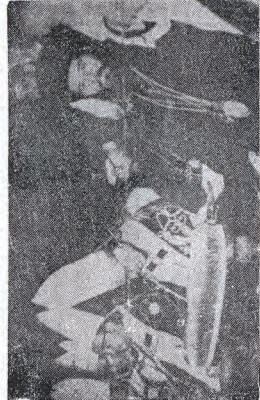
Ἔτος 1277—26 δολομάτμας Ἀγιασεται.

Διότι δὲν ἐπιφωνήσαν μετὰ τοῦ Λατινόφρονος Πατριάρχου Ἰωάννου τοῦ Βέγκου καὶ δι' αὐτὸ ἐκήσαν ἐπὶ τοῦ Πύργου τῆς Μονῆς τῶν!

Ἔτος 1277—Ἰηρεῖς, ἀφορισμένοι, ἀλυτοὶ, τῆς Λαύρας ἁγ. Ὁρους.

Διότι ἐδέχθησαν νὰ ἐπιφωνήσουν μετὰ τοῦ Λατινόφρονος Πατριάρχου Ἰωάννου τοῦ Βέγκου καὶ δι' Θεοῦ τοὺς ἐπιμήρησαν νὰ παρμένουν ἀλυτοὶ, τυμπανιστῆται, εἰς τὸν αἰῶνα!

Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες Ἰνῆσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ, ὄσαν δὲν πανήθενον ἡμεῖς ἡ περιστοπαλατρεῖα καὶ ἡ ἐπιστέλεια, φεύγετε ἀπὸ πυρὸς ἀπὸ τοῦ ἐλέει Λατινοφρόνων γενομένων Ἐπισκόπων! Ἔα μὴ ἡ μελεῖ ἡμῶν μετὰ τῶν ἀφορισμένων τῶν ἁγ. Μην, Λαύρας ἁγ. Ὁρους!

Εἰς τὴν ἀνωτέρω φωτογραφίαν, ἡν δημοσιώσαμεν ἡ ἐφημ. «ΤΥΠΟΣ» διαφωτίζεται ὁ Ρώσος Ἐπίσκοπος Λέοντιος ἀνεγνωσθεὶς ὡσαύτως τῆς Βενεζουέλας εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καθολικῶν. Ἐπιβάλλεται εἰς τὸ μέσον τῶν Καρδιναλίων καὶ τοῦ ἁγ. Μητροπολίτου Νικόλαου Κατανακτῆ, τῶν ὁποίων τοὺς χειροτονήσαντες αὐτῶν ἡ αἰσῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπεικάζονται ἀργίως!

Εἰς τὴν ἀνωτέρω φωτογραφίαν, ὅταν οἱ ἀφορισμένοι Λατῖνοι καὶ ἁγ. Μορθ τῆς Μονῆς ἐν τῶν ἁγ. Λαύρας, καὶ ἐπειθὴ ἐδέχθησαν νὰ ἐπιφωνήσουν μετὰ τοῦ Λατινόφρονος Πατριάρχου Βέγκου, ἔκαψαν καὶ παρμένοντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν εὐλογία Πατρὸς τῆν ἑλαβον διὰ τὸν Λατινοφρόνον.

Ἔτος 1277—Ἰηρεῖς, ἀφορισμένοι, ἀλυτοὶ, τῆς Λαύρας ἁγ. Ὁρους!

τυρας τῆς Μονῆς Ζωγράφου τὴν 10ην Ὀκτωβρίου 1282. Ὁ Ἀκάκιος ἐξομοιώνεται μετὰ τοὺς Λατινόφρονες διότι ἔλαβε Παπικὴν «εὐλογία» διὰ τὴν χειροτονίαν αὐτοῦ, μέσω τοῦ Νεοημερολογίτου, μνημονευτοῦ τοῦ Πάπα, Γαλλίας Θεοφίλου. Ἐπίσης καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ χειροτονηθέντες Ἐπίσκοποι ἔλαβον Παπικὴν «εὐλογία» μέσω τοῦ, συνευχομένου μετὰ Καρδιναλίων, Χιλῆς Λεοντίου.

Ἡ ἐπίκλησις αὐτὴ ὁμῶς ἔχει τρεῖς ἀναγκαστικὰς συνεπείας:

1) Ὅτι ἀπορρίπτεται τὸ «**Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργείᾳ**» τοῦ πρώην Φλωρίνης, ὡς βλάσφημον φρόνημα, ἄσχετον ἐπιχείρημα καὶ δικολαβικὸν σόφισμα. Ὡστόσο οἱ ἴδιοι συνεχίζουν ἀκόμη νὰ τὸ ἐπικαλοῦνται.

2) Ὅτι ἡ χειροτονία τοῦ Ἀκακίου τὸ 1960 εἶναι ἄκυρος καὶ καθιστᾶ τὸν Ἀκάκιον Σχισματικὸν καὶ Ἀνίερον, ἐξ αἰτίας τῆς συμμετοχῆς εἰς αὐτὴν τοῦ Νεοσημερολογίτου Θεοφίλου, ἀλλὰ καὶ τῆς δεδηλωμένης, τότε, κοινωρίας τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς μετὰ τῶν Νεοσημερολογικῶν Ἐκκλησιῶν.

3) Ὅτι οἱ διάδοχοι τοῦ Ἀκακίου εἶναι καὶ αὐτοὶ Σχισματικοί, Ἄνευ Ἱερωσύνης, παντελῶς Ἀνίεροι, ὡς ἀπὸ Σχισματικοῦ καὶ Ἀνιέρου προερχόμενοι.

Τί θὰ δεχθοῦν λοιπὸν οἱ Φλωρινοσεραφειμικοί; Τὰς Ὁμολογίας τοῦ 1935, τοῦ 1950 καὶ τοῦ 1974, ἢ τὸ «Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργείᾳ»; Τὸ ὅτι ἡ Νεοσημερολογικὴ Ἐκκλησία εἶναι Σχισματικὴ, ἢ ὅτι εἶναι μόνον **Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργείᾳ Σχισματικὴ;** «**Ἐμπρὸς γκρεμὸς καὶ πίσω βράχος**».

Ἐάν δεχθοῦν τὰς Ὁμολογίας αὐτάς, τότε πρέπει νὰ ἀρνηθοῦν τὸ σοφιστικὸν «**Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργείᾳ**», νὰ ἀπορρίψουν ἀσυζητητεῖ τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου ὡς ἀπὸ Σχισματικῶν προερχομένην, καὶ νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι οἱ διάδοχοι τοῦ Ἀκακίου οὔτε χειροτονίαν ἔλαβον οὔτε Ἱερωσύνην ἔχουν.

Ἐάν δεχθοῦν τὸ «Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργείᾳ» διὰ τὴν Νεοσημερολογικὴν Ἐκκλησίαν, τότε πρέπει νὰ ἀπορρίψουν τὰς ἐν λόγῳ Ὁμολογίας, νὰ παύσουν νὰ ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι Σύνοδος καὶ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ., διότι εἶναι καθηρημένοι ὑπὸ ΜΗ ἐν Ἐνεργείᾳ Σχισματικῆς ἀλλὰ ὑπὸ Κανονικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ νὰ σπεύσουν πάραυτα ἐν μετανοίᾳ νὰ ἐνταχθοῦν εἰς αὐτήν.

Ὅμως καὶ εἰς τὴν μίαν περίπτωσιν καὶ εἰς τὴν ἄλλην, ἡ χειροτονία τοῦ Ἀκακίου δέν σώζεται, οὔτε καὶ ἡ Ἱερωσύνη τῶν ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντων.

Οὕτω ὅ,τι καὶ ἐάν ἐπικαλεσθοῦν, οἱ Φλωρινοσεραφειμικοὶ κρίνονται Σχισματικοὶ καὶ αὐτοκηρῦσσονται ΑΝΙΕΡΟΙ. Οὔτε Θεῖαν Χάριν ἔχουν οὔτε Ἱερωσύνην καὶ συνεπῶς εἶναι ΕΚΤΟΣ Ἐκκλησίας.

Δοξάζομεν τὸν ἐν Τριάδι Ἐνα Θεόν, διότι ἰκάνωσεν ἐν πνεύματι Ὁρθόδοξου Πίστεως τὸν Βρεσθένης Ματθαῖον νὰ χειροτονήσῃ κανονικοὺς ἐπισκόπους τὸ 1948 καὶ οὕτω νὰ διατηρήσῃ ἀδιάκοπον τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν καὶ Ἀκεραίαν, Ἀνόθευτον καὶ Ἀκαινοτόμητον τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν.

Εἰς δέ τὸν Βρεσθένης Ματθαῖον Α', τὸν κατόπιν Ἀρχιεπίσκοπον τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, καθὼς καὶ εἰς τοὺς συνεργήσαντας αὐτῷ διὰ τὰς Χειροτονίας τοῦ 1948 καὶ παραμείναντας καὶ τελειωθέντας ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Πίστει, εὐγνωμόνως καὶ ἀξίως ἐκ βαθέων βοῶμεν, **ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ ΑΥΤΩΝ.**